

Knihovnicko-informační zpravodaj U Nás

Vyšlo: 4.12.2012

Číslo: Ročník 22 (2012), Číslo 4

Sekce: Knihovníci, čtenáři políbení múzou

Název článku: Mokerské bludičky

Autor: Dagmar Honsnejmanová

Zdroj: <http://www.svkhk.cz/Pro-knihovny/Zpravodaj-U-nas/Clanek.aspx?id=20120426>

Mokerské bludičky

Dagmar Honsnejmanová

Každý dobrý nápad se musí pilně zalévat a opatrovat, aby nezplaněl. Snad je to i tím dostatkem vody v Mokrému, že se tam nápady tak dobře ujímají. Po první knížečce o mokerských bludičkách má pilná knihovnice pro příští rok připravenou do tisku další publikaci s názvem „Co mi vyprávěla jedna víla“. S jejím svolením otiskujeme ukázkou z připravované knížečky.

O chytré žabičce, která se ztratila a zase našla

Jaro je nejkrásnějším obdobím roku. Zvláště v mokřinách, kde jsou ty nejlepší podmínky k růstu rostlin, se to brzy zazelená a hned nato hemží všemi možnými živočichy, kteří si užívají sluníčka a namlouvání.

A tak tu pod jedním velkým trsem rákosy žila spokojeně jedna velká žabí rodinka. Brzy měli děti jako smetí a každé z nich měli rádi a pečovali o ně s oddanou rodičovskou péčí. Ale přece jen uhlídat hejno neposedných žabek je někdy nad síly obou rodičů. Žabičky skáčou, bezstarostně dovádějí, vesele skřehotají a nedbají na nebezpečí, které jim v bažinách hrozí. A najednou, když se ozve: „Klap, klap,“ rodiče už žabky shánějí do houfu. Je tu čáp, velký nepřítel žab. Hrdě si vykračuje, dlouhé nohy natahuje, zobákem klape a hledá, co by snědl. Tu mezi rákosem zahlédne jednu žabku, která se nestihla schovat. A už si to k ní míří.

Žabička se však ani nehne, neutíká a jen se na čápa dívá, nesnaží se ukryt, ale nakonec se před ním ukloní a povídá: „Dobrý den, pane čápe! To je dnes ale krásný den, vydal jste se na procházku? A jak vám to sluší, křídla se vám lesknou, že vy jdete na námluvy?“

A čáp, jelikož je pyšný a nafoukaný, nadme hrud, protřepe si křídla a pyšně klape: „No ano, jdu na námluvy a chtěl jsem své nastávající darem chytout nějakou tu žabku.“

Žabička se nelekne a hned čápovi napoví: „Milý čápe, no to je výborný nápad. Víím, kde jsou ty nejlepší žáby, ale musíš být potichu, abys je nevyplašil. Svým klapáním bys je hned zahnal!“

„No, to se rozumí,“ na to čáp. Ale protože moc chytrosti nepobral, nechal se vést žabkou rákosem k nedaleké tůňce.

„Tak, tady si stoupni a pěkně hlídej. Až se bude připozdívat a sluníčko zčervená, žáby se půjdou před spaním vykoupat do této kouzelné tůňky. Tady si jich nachytáš víc než dost. Ale musíš být rychlý, jinak ti utečou!“

Čáp poslechl, postavil se k tůňce, trpělivě čekal. K večeru, když sluníčko zčervenalo a rákos se lehce ve větru kymácel, vytvářel na hladině siluety žab, jaké ještě nikdy neviděl. A co jich bylo. Nepočítaně!

Čáp začal chytat žáby, ale zobákem mu protékala jenom voda. Zkoušel to znovu a znovu, ale stále nic. Stál bezradně u tůňky, křídla svěšená a přemýšlel, kam se všechny žáby poděly, vždyť se tak snažil.

A žabičky? Ty se poschovávaly v bezpečné vzdálenosti v rákosí a milému čápovi se smály tak, že se jejich skřehotání rozléhalo po celé krajině.

Pilný mraveneček

Na kraji lesa pod velkým smrkem vyrostla velká hora, nebyla to snad ani hora, jako spíš velká kupa hlíny a jehličí. Když přijdeme blíž, zjistíme, že ta velká kupa se hýbe a žije svým životem. Při ještě bližším pozorování spatříme tisíce drobných tvorečků, kteří běhají zdánlivě nekontrolovatelně sem a tam.

Jsou to mravenci. Ve skutečnosti však neběhají jen tak, ale každý v této společnosti má svoji úlohu a svoje poslání. Žijí tak jako my lidé v rodině, jenom ta jejich rodinka má těch členů několik tisíc. Přesto však tu vládne pořádek, protože všichni přesně vědí, co mají dělat.

Každá mravenčí rodinka má svůj byteček, malinký, ale útulný a vždy vzorně uklizený. Mravenci vstávají hned za rozbřesku, když sluníčko zaklepe svými paprsky na mraveniště. To je pak shon. Maminka nachystá snídani, mezitím se mravenci umyjí v rose a pak hurá ke stolu. Snídaně je moc důležitá, aby celý den byli všichni svěží a měli hodně sil. Však práce v mraveništi je víc než dost.

I ten nejmenší mraveneček chce být užitečný, a tak vzorně poslouchá, jaké úkoly ho čekají. Někteří mravenci sbírají rosu, jiní pyl z květů, různé bobulky, lovci přinášejí do mraveniště své úlovky a vše je pak potřeba roztřídit, naložit a uložit do sklepních prostorů, aby byl dostatek potravy na zimní období.

Dnes se mraveneček vydá se svými staršími bratříčky pro velkou kobylku, která uvízla v nedaleké trávě, a už jí nebylo pomoci. Je také pěkně velká a potravy bude tedy na dlouho. Mraveneček se vyzbrojil pořádným provazem a už utíká. Celou věčnost jim trvá, než kobylku sváží a společně ji pak táhnou do mraveniště. Mraveneček je sice nejmenší, ale s prvním úkolem si poradil jako pořádný velký mravenec. Večer je sice moc unavený, ale neodmítne každodenní maminčino pohlazení a tichou písničku na dobrou noc. Musí se vyspat, aby měl zase hodně sil a mohl pomáhat ostatním. Už ví, že sám by nic nezmohl, že když si všichni pomáhají, jde práce daleko lépe od ruky.